

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

13 февруари 1969 година*

По дело 14/68

с предмет преюдициално запитване от Kammergericht (Kartellsenat), Берлин, отправено на основание член 177 от Договора за създаване на Европейската икономическа общност, постъпило в Съда по дело, висящо пред упоменатия съд между,

1. **Walt Wilhelm**, директор на Farbenfabriken Bayer AG, Hahnwald, Hasengarten 31,
2. **Hans Gölz**, директор на Cassella-Farbwerke Mainkur AG, Frankfurt-am-Main, Hammannstraße 6,
3. **Hans Ulrich Fintelmann**, ръководител продажби на Farbwerke Hoechst AG, Frankfurt-am-Main-Hoechst, Farbwerke Hoechst AG,
4. **Badische Anilin - & Soda-Fabrik AG**, Ludwigshafen am Rhein,
5. **Farbenfabriken Bayer AG**, Leverkusen,
6. **Farbwerke Hoechst AG**, бившата Meister Lucius Und Brüning, Frankfurt-am-Main-Hoechst,
7. **Cassella Farbwerke Mainkur AG**, Frankfurt-am-Main-Fechenheim,

и

Bundeskartellamt, Berlin,

преюдициално решение относно тълкуването на член 5, член 7 и член 85, както и на Регламент № 17 на Съвета от 1962 година, и по-специално член 9 от него,

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н A. Trabucchi (докладчик), г-н J. Mertens de Wilmars, председатели на състав, г-н A. M. Donner, г-н W. Strauß, г-н R. Monaco и г-н P. Pescatore, съдии,

генерален адвокат: K. Roemer,

секретар: A. Van Houtte,

* Език на производството: немски.

постанови настоящото

Решение

1. С определение от 18 юли 1968 г., постъпило в деловодството на Съда на 25 юли 1968 г., Kammergericht (Kartellsenat), Берлин, съд с компетентност в конкурентното право в рамките на Федерална република Германия, внася в Съда на ЕИО четири въпроса по силата на член 177 от Договора за създаване на ЕИО за тълкуване на член 3, буква е), член 5, член 7 и член 85 от Договора за ЕИО, както и на член 9 от Регламент № 17 на Съвета от 6 февруари 1962 г.

I – По първи и трети въпрос

2. С първия си въпрос националният съд пита, дали когато Комисията вече е образувала производство по смисъла на член 14 от Регламент №17 от 6 февруари 1962 г., е съвместимо с разпоредбите на Договора националните власти да приложат към същите факти забраните на конкурентното право, предвидени в националното законодателство.

Това искане е развито особено в третия въпрос, отнасящ се до риска от прилагането на различни правни преценки на еднакви факти и на възможността от нарушаването на конкуренцията на общия пазар в ущърб на субектите на посоченото национално право.

В това отношение се прави препратка към член 9 от Регламент № 17, към член 85, член 3, буква д) и член 5 от Договора за ЕИО и към общите принципи на правото на Общността.

3. Член 9, параграф 3 от Регламент № 17 регламентира компетентността на властите на държавите-членки, само доколкото им е разрешено да прилагат член 85, параграф 1 и член 86 от Договора пряко, когато Комисията не е образувала собствено производство. Тази разпоредба не се прилага, когато посочените власти са образували производство не в съответствие с тези разпоредби, а единствено в съответствие с нормите на вътрешното си право. Правото на Общността и националното право разглеждат картелите от различни гледни точки. Докато член 85 ги разглежда в светлината на пречките, които могат да възникнат в търговията между държавите членки, всеки акт на националното законодателство се основава на собствените си критерии и разглежда картелите само в този контекст. Вярно е, че както разглежданите икономически процеси и правни ситуации могат в отделни случаи да бъдат взаимозависими, така различието между общностните и националните аспекти не могат да служат във всички случаи за решаващ критерий за определянето на границите на компетентността. Въпреки това, едно и също споразумение може да бъде предмет на две производства, едното пред властите на Общността, по смисъла на член 85 от Договора за ЕИО, другото пред националните власти по смисъла на националното право.

4. Още повече, че това тълкуване се потвърждава от разпоредбата на член 87, параграф 2, буква д), който оправомощава Съвета да определи отношенията между националното право и правилата на Общността в областта на конкуренцията. От това следва, че по принцип националните органи могат да образуват производства също по отношение на

ситуации, които вероятно могат да бъдат предмет на решение на Комисията. Въпреки това, ако трябва да се зачете най-висшата обща цел на Договора, това успоредно прилагане на националната система може да се позволи само дотолкова, доколкото не нарушава еднаквото правоприлагане в рамките на общия пазар на общностните правила на конкуренция и на пълното действие на мерките, приети в изпълнение на тези правила.

5. Всяко друго решение би било несъвместимо с целите на Договора и с характера на правилата на конкуренцията, предвидени в него. Член 85 от Договора за ЕИО се прилага към всички предприятия в Общността, чието поведение регламентира или чрез забрани, или посредством изключения, предоставени – при спазване на посочените в него условия – в полза на споразумения, които допринасят за подобряване на производството или разпространението на стоки или за поощряването на техническия или икономическия напредък. Докато основната цел на Договора е премахването посредством тези средства на препятствията пред свободното движение на стоки в рамките на общия пазар и да потвърди и гарантира единството на този пазар, той също позволява на властите на Общността да извършват определено положително, макар и непряко, действие с оглед поощряването на хармоничното развитие на икономическите действия в рамките на цялата Общност, в съответствие с член 2 от Договора. Член 87, параграф 2, буква д), като предоставя на определена институция на Общността правото да определя отношенията между националните закони и общностните правила на конкуренция, потвърждава върховенството на правото на Общността.

6. Договорът за ЕИО създава своя собствена правна система, интегрирана в правните системи на държавите-членки, и която трябва да се прилага от техните съдилища. Би било противно на характера на тази система да позволи държавите-членки да въвеждат или да запазят мерки, които могат да нарушат практическото действие на Договора. Задължителната сила на Договора и на мерките, приети при прилагането му, не трябва да се различават в различните държави в резултат на вътрешните правни актове. В противен случай би се нарушило действието на правния ред на Общността. Като последица от това, конфликтът между нормите на Общността и националните норми в областта на конкурентното право трябва да се реши, като се приложи принципа на примат на общностното над националното право.

7. От казаното дотук следва, че ако се окаже, че решение на национален орган по отношение на определено споразумение е несъвместимо с решение, прието от Комисията в края на производството, започнато от нея, от националните власти се изисква да зачитат по подходящ начин действието на това решение.

8. Когато в процеса на националното производство се окаже вероятно решението, което ще се приеме от Комисията в резултат на незавършило производство, отнасящо се до същото споразумение, да влезе в противоречие с решението на националните власти, то те следва да вземат подходящите мерки.

9. Като последица от това и доколкото определен регламент, приет в съответствие с член 87, параграф 2, буква д) от Договора, не предвижда друго, националните власти могат да образуват производство срещу едно споразумение в съответствие със своето национално право, дори когато проучването на споразумението от гледна точка на неговата

съвместимост с правото на общността е висящо пред Комисията, при спазването на условието, че прилагането на националното право не може да наруши пълното и еднакво прилагане на правото на Общността или на мерките, предприети или които предстоят да бъдат приети за неговото изпълнение.

II – По втори въпрос

10. С втория си въпрос Kammergericht пита, дали „рискът от налагане на двойна санкция, наложена от Комисията на Европейските общности и от националните органи, компетентни по въпросите на картела ...” прави невъзможно прилагането към един сбор от факти на две успоредни производства, едното на Общността, а другото пред националните органи.

11. Възможността от налагането на едновременни санкции не трябва да означава, че възможността от две успоредни производства, преследващи различни цели, е неприемлива. Без да се засягат условията и границите, посочени в отговора на първия въпрос, такава двойна система е приемлива, което фактически следва от специалната система на разпределяне на компетентността между Общността и държавите-членки по отношение на картелите. Ако, въпреки това, възможността от осъществяването на две отделни производства би довела до налагането на последователни санкции, общото изискване на естественото право, така както е изразено в член 90, края на параграф 2 от Договора за ЕОВС, изисква всяка предходна имуществена санкция да се вземе предвид при налагането на следващата санкция. Във всеки случай, доколкото до сега не е приет регламент по смисъла на член 87, параграф 2, буква д), не се откриват средства за избягване на такава възможност в общите принципи на правото на Общността, което означава, че отговорът на първия въпрос остава незасегнат.

III – Четвърти въпрос

12. Накрая, националният съд пита дали когато е започнало производство от Комисията срещу едно споразумение, би било в съответствие с член 7 от Договора за ЕИО националните власти да наложат имуществена санкция по отношение на същото споразумение. Този въпрос визира по-специално случаите, в които властите на държавата, компетентни по въпросите на картелите, адресират своята мярка изключително към гражданите на тази държава, като по този начин е възможно да поставят последните в по-неизгодно положение в сравнение с гражданите на другите държави-членки, които се намират в сравнима ситуация.

13. Член 7 от Договора за ЕИО забранява на всяка държава-членка да прилага своето конкурентно право спрямо засегнатите страни по различен начин въз основа на признака националност. Тази забрана не се прилага при несъответствие в третирането или смущенията, които могат да възникнат за лицата и предприятията, които попадат под юрисдикцията на Общността, от разликите, които съществуват между законите на различните държави-членки, при условие че те засягат всички лица, които попадат под тях в съответствие с обективни критерии без оглед на тяхната националност.

По съдебните разноси

14. Разходите, направени от Комисията на Европейските общности и от правителствата, които са представили своите становища на Съда, не могат да бъдат предмет на възстановяване.

Доколкото това производство засяга страните по главното производство и има характера на фаза в делото, висящо пред Kammergericht, Берлин, решението относно разноските е от компетентността на този съд.

По изложените съображения,

като се произнася по въпросите, поставени пред него за преюдициално решение от Kammergericht, Берлин, с определение от 18 юли 1968 г., Съдът реши:

1. Доколкото регламент, приет в съответствие с член 87, параграф 2, буква д) от Договора, не предвижда друго, националните власти могат да образуват производство срещу споразумение в съответствие със своето национално право, дори когато проучването на споразумението от гледна точка на неговата съвместимост с правото на общността е висящо пред Комисията, при спазването на условието, че прилагането на националното право не може да наруши пълното и еднакво прилагане на правото на Общността или на мерките, предприети или които предстоят да бъдат приети за неговото изпълнение.

2. Член 7 от Договора за ЕИО забранява на всяка държава-членка да прилага своето конкурентно право по отношение на засегнатите страни по различен начин въз основа на признака националност. Тази забрана не се прилага при несъответствие в третирането или смущенията, които могат да възникнат за лицата и предприятията, които попадат под юрисдикцията на Общността, от разликите, които съществуват между законите на различните държави-членки, при условие че те засягат всички лица, които попадат под тях в съответствие с обективни критерии без оглед на тяхната националност.

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 13 февруари 1969 година.

Подписи